

ДА ЗАПАЗИШ РАДОСТТА ОТ ГОСПОДА

Дейвид Уилкерсън
24 Юли 2000

“Радостта в ГОСПОДА е вашата сила.” (Неемия 8:10). По времето, в които бяха казани тези думи израилтяните точно се бяха върнали от робството във Вавилон. Под лидерството на Езра и Неемия хората бяха построили отново съборените стени на Ерусалим. Те вече гледаха напред към възстановяването на храма и държавата си.

В този момент Неемия свика специална среща при Портата на водата в града, зад изградените отново стени на Ерусалим. „Тогава целият народ се събра като един човек на площада, който беше пред Портата на водата“ (Неемия 8:1). 42 360 израилтяни бяха рамо до рамо на срещата. До тях стояха 7 300 слуги, както и 245 певци. Всичко бяха събрани около 50 000 души.

Първо се проповядва Божието Слово. Библията казва, че хората бяха гладни за него: „И казаха на книжника Ездра да донесе книгата на Моисеевия закон... свещеник Ездра донесе закона пред събранието от мъже и жени и от всички, които можеха да слушат с разбиране.“ (8:1-2)

На тези хора не трябваше да им се натрапва Божието Слово. Те бяха огладнели за него. Бяха и напълно готови да се покорят на властта му. Искаха да бъдат управлявани от него, да се приспособят към истината му.

Невероятно, но Ездра проповядва на онази тълпа в продължение на 5-6 часа - „от зори до пладне“ (8:3). Но никой не забеляза времето. „И вниманието на целия народ беше към книгата на закона.“ (8:3). Онези хора бяха изцяло приковани в Божието Слово.

Каква невероятна сцена! Такова нещо не може да се види в никоя американска църква днес. Но, казвам ви, истинско съживление не може да се случи без този вид глад за Божието Слово. Всъщност, когато Божите хора се уморят от това да слушат Словото Му, започва духовна смърт, а радостта от Господ си тръгва.

Може да сте чували фразата „дегустатори на проповеди“. Този термин е почти 200 годишен и идва от Лондон от средата на 19 век. По онова време великият проповедник Ч. Х. Спърджън проповядвал всяка неделя в столичната скиния. В другата страна на града Джоузеф Паркър също проповядвал помазани послания. И други огнени пастори проповядвали в Лондон, предавали дълбоки откровения и пророческо слово.

Сред богатите лондончани станало популярно да се качат в каляските си и да препускат из града от църква на църква и да вкусват проповедите. Всеки понеделник в специално събрание в Парламента се провеждали събрания, за да се дискутира това кой проповедник е дал най-добрата проповед и кой е открил най-дълбокото откровение.

Тези безделници били наричани „дегустатори на проповеди“. Те винаги искали да твърдят, че знаят някоя нова духовна истина или откровение. Но малцина практикували онова, което чували.

При Портата на водата в Ерусалим, обаче, нямаше сладкодумни, сензационни проповеди. Ездра проповядваше директно от Библията, четеше с часове. И докато народа стоеше и слушаше Божието Слово, те се ентузиазираха.

Понякога Ездра беше толкова съкрушен от онова, което четеше, че спираше за да „прослави ГОСПОДА, великия Бог“ (8:6). Божията слава падна мощно и всички вдигнаха ръце, за да славят Бог: „и целият народ отговори: Амин, амин! — като издигнаха ръцете си“ (8:6). Хората се смириха пред Бог съкрушени и покаяни. Тогава, малко след това те се изправиха, за да преживеят нещо повече.

Моля забележете – това събрание не съдържаеше никакви вълнуващи истории, които да възбудят емоциите на хората. Нямаше манипулации от амвона, нямаше драматични свидетелства. Нямаше и никаква музика. Хората просто имаха ухо да чуят всичко, което им каза Бог.

Аз вярвам, че Господ желае да се движи по същия начин сред народа Си днес. Виждам как Духът подбужда църквите, когато види глад за Словото Му.

Но също така съм бил в църкви, където хората непрестанно си гледат часовниците преди да започне проповедта. Тогава, след като пастора каже последното „амин“, хората тичат лудо към паркинга. В такава църква няма истинска радост. Така че как можем да очакваме отчаяните грешници някога да поискат да са част от нея?

Видът съживление, който виждаме в Неемия 8-а глава се нуждае от пастор, който е толкова развълнуван от Библията, колкото беше Ездра. Нуждае се и от хора, които са точно толкова нетърпеливи да чуят Божието Слово и да му се покорят. Дори и най-пламенният проповедник не може да събуди едно незаинтересовано събрание, ако те не са гладни за Божията истина.

Резултатът от такова мощно проповядване беше вълна от съкрушение сред слушателите

Половин ден проповеди не бяха достатъчни за гладните израилтяни. Те искаха още повече от Божието Слово. Така че направиха групи включващи 17 старейшини освен Ездра, които да ги учат от Библията в останалата част от деня. „(Те) обясняваха закона на народа... Четяха ясно от книгата на Божия закон и даваха значението, като им обясняваха прочетеното.“ (Неемия 8:7-8)

Докато хората разбираха Божия закон, те започнаха да плачат поради греховете си. „Целият народ заплака, като чу думите на закона.“ (8:9). Представете си тази сцена: 50 000 души лежат по земята, заедно плачещи поради греха си. Божието Слово беше разбило гордостта им като чук. А сега плача им отекваше из хълмовете с километри.

Питам те, съживлението не се ли отнася за това? То не е ли толкова пронизващо слово, от което хората падат на колене, плачат и се покаяват пред Бог?

Аз съм бил на такова свято събрание. Когато бях дете семейството ми посещаваше „лагерни събрания“ в лагера „Живи води“ в Пенсилвания. Второто пришествие на Исус беше проповядвано с такава сила и власт, че всеки беше убеден, че Исус ще се върне след един час. Падна свят страх и хората паднаха по очи. Някои от тях плачеха все едно висяха над ада – виещи, съкрушени, скърбящи поради греха.

Божие Слово често се проповядваше по цял ден, чак до вечерта. Рано на следващата сутрин все още можеха да се видят проснати на земята в молитвената стая хора, скърбящи поради греха си. Някои дори трябваше да бъдат изнасяни навън.

В една такава вечер Бог ме призова да проповядвам, когато бях на 8 години. Бях в Духа в продължение на часове, съкрушен и плачещ, а Божието Слово оживяваше в сърцето ми. Скорошното идване на Христос загоря в мен поради неизбежността си. Никога няма да забравя това чудесно преживяване.

Но колкото и да бяха славни тези проявления – онова край лагера „Живи води“ или при Портата на водата в Ерусалим – никое от тези неща не може да привлече грешниците в Божия дом.

Представете си неспасен човек, който се опитва да понесе стреса на живота. Той има семейни проблеми, изпитва болка и е объркан, страхува се, че живота му няма смисъл. Такъв човек не изпитва радост, отвратен е от живота си. И нищо от онова, което опитва, не може да задоволи жадната му душа. Убеден е, че не може да издържи деня без да вземе лекарства или алкохол.

Ако заведете този човек на църковна служба, където хората лежат проснати, плачат поради греха си, той не би разбрал какво се случва там. Всъщност, има шанс той да си тръгне по-депресиран отколкото е дошъл.

Трябва да разберем – съживлението при Портата на водата в Ерусалим не беше за грешниците. То беше специално за върналите се към греха Божи деца. По същият начин малко неспасени хора въобще посетиха лагера „Живи води“. И в двата случая Господ се опитваше да поправи Собствените Си деца, да ги освободи от разложението, да им даде радост и да ги направи силни.

Божие свидетелство никога не е това хората Му да лежат по очи и от очите им да текат реки от сълзи. Не, свидетелството, което Той иска да произведе в народа Си е радост – истинска, трайна радост. „Радостта в ГОСПОДА е вашата сила.“ (Неемия 8:10). Тази радост, която идва от проповядване на Библията и истинско покаяние, дава истинска сила на народа Му и привлича грешниците в дома Му. Повечето християни никога не свързват радостта с покаянието. Но покаянието всъщност е майката на всичката радост в Исус. Без него не може да има радост. Но всеки вярващ или събрание, които ходят в покаяние ще бъдат заляни от Господната радост.

Това, което липсва в множество църкви днес е нещото, от което най-вече се нуждаят изгубените: истинска радост, която задоволява душата

Често чувам християните да казват: „Измолихме съживление в църквата ни.“ Но аз казвам, че това не може да се случи само чрез молитва. Не може да има никакво подобно пробуждане, докато пастора и хората не гладуват съзнателно за Божието Слово. Те също трябва изцяло да посветят живота си на това да бъдат управлявани от Библията. Ние просто не можем да се сдобием с небесна радост, докато чистото слово не ни е осъдило за грях, разбило гордостта ни, предубежденията ни и измамното достойнство. Когато Давид не се покори на Словото, той изгуби радостта си в Господ. И тази радост можеше да бъде възстановена само с истинско покаяние. Така че той се моли: „Измий ме съвършено от беззаконието ми и очисти ме от греха ми! Защото аз признавам престъпленията си и грехът ми е винаги пред мен. Очисти ме“ (Псалм 51:2-3, 7). Давид също се моли да придобие отново онова, което беше изгубил: „Върни ми радостта на спасението Си и ме поддържай с дух свободен.“ (Псалм 51:12)

Аз вярвам, че това обяснява мъртвешкия покров, който е надвиснал над много църкви днес. Накратко – има грях в стана. И не е възможно да поддържаш радостта в Господ, ако има грях. Как може Святия Дух да излее радост върху хора, които се предават на прелюбодейство, пристрастеност и материализъм, които живеят като спасените?

Господ вдигна славата Си от Сило понеже първосвещеника, Илий, отказа да се разправи с греха в Божия дом. Илий беше свикнал на лесен живот, а ако си пристрастен към удоволствията, няма да си мотивиран да изобличаваш греха. Бог накрая написа думата „Ихавод“ над вратата на светилището, което означава „Славата си е отишла“. След това превърна Сило в пример за това какво се случва в църквата, когато се пренебрегва греха. Божията слава – включително и цялата радост и веселие – изчезват както в отделната личност, така и в цялото тяло.

Където е почитано Божието Слово неизбежния резултат е изливане на истинската радост на Исус

Ездра каза на тълпите: „Развълнувани сте от Божието Слово, гладувате за него, обичате го, позволявате му да работи в сърцата ви. Покаяхте се, плакахте, скърбите и Бог благоволи във вас. Но сега е време да се радвате. Извадете си носните кърпички и избършете сълзи. Това е време за голяма радост и веселие.“ Господната слава падна на Израел и хората прекараха следващите 7 дни в радост: „И целият народ отиде да яде и да пие... и да направи голямо увеселение, защото беше разбрал думите, които му се говориха.“ (Неемия 8:12)

Еврейската дума за веселие тук означава „радост, веселие, щастие“. Този вид веселие не е само поради това, че се чувстваш добре, а е вътрешна радост, повишено настроение. Тя може да изглежда по различен начин във всеки един от нас понеже се случва дълбоко в нас. Но е очевидно за всички наоколо, че източника ни на радост е от небето.

Когато Израел се обръщаше към греха и идолопоклонството Господ премахна радостта им: „И ще прекратя цялото ѝ веселие“ (Осия 2:11). „И ще погубя сред тях гласа на веселието и гласа на радостта... И цялата тази земя ще бъде... ужас.“ (Еремия 25:10-11). „Помрачи се всяка радост, оттегли се веселието на земята.“ (Исаия 24:11)

Понякога Израел изпитваше фалшива радост, за да прикрие греха си. Виждаме това да се случва също и в много църкви днес. Можем да видим песни, танци, проявления, хваление на висок глас, но онези, които обичат Божието Слово могат да преценят дали радостта е истинска или не.

Може да си спомняте радостта на Израел, когато танцуваха около златното теле. Когато Исус Навиев чу хората, той каза: „Боен глас има в стана.“ (Изход 32:17). Но Моисей отговори: „Това не е глас на вик за победа“ (32:18). Моисей казваше: „Това е вика на хора, които все още са в робство. Те не са се научили да викат.“ Златото се беше превърнало в бога на Израел и то предизвика вик от устните на народа. Но това беше вик на фалшива радост, вик, който предвещаваше Божието наказание.

Веднъж проповядвах в една голяма църква изпълнена с този вид шум. По време на хвалението пастора и органиста подлудиха хората. Събранието пя и пляска високо в продължение на цял час. Не след дълго се почувствах физически болен. Молих се: „Господи, нещо не е наред тук. Това не е вика на хора, които са се научили как да управляват греховете си.“

Една година след това пастора и органиста бяха изобличени в хомосексуализъм. Но хората никога не бяха се досетили за това, понеже не бяха вкоренени в Божието Слово. Вместо това те следваха шума, който изглеждаше радостен, но това ги водеше към унищожение.

Когато основахме Таймс Скуеър Чърч през 1987, ние бързо разбрахме, че пастируем в съвременния Коринт. И трябваше да проповядваме силно послание, което да изобличи греха. Службите ни бяха посещавани от много хора, които работеха в развлекателната индустрия – в театъра, телевизията и киното. Тези хора хвалеха на висок глас, но в някои случаи шумът, който издаваха не беше глас на победа. Някои бяха предпочели да останат на работа, която ясно опозоряваше Господ, да играят в пиеси или шоута, които богохулстваха.

Чудехме се кога ще можем да евангелизираме спасени хора, след като собственото ни събрание все още беше замесено в злите сфери в бизнеса. Накрая решихме, че не можем да позволим двоен стандарт. Така че проповядвахме свято отделяне от греха и Господ започна да се разправя с хората. Много от тях се отказаха от доходна кариера в развлекателния бизнес, а Бог ги благослови по чудесен начин. Един бивш актьор сега пастирува църква в Ерусалим, проповядва Христос на планината Кармил.

На службите ни идваха и травестити. Никога не казахме нищо такова, че да ги унижим, а с времето Светия Дух се разправи с тях. Много от тях бяха спасени и започнаха да променят външния си вид. Някои от тях дори си пуснаха брада в знак на покаяние.

Бяхме изправени и пред други важни проблеми сред хората. Гейове искаха да пеят в хора. Музиканти от баровете искаха да свирят в оркестъра. Трябваше да проповядваме закона, за да се разправим с греха, но винаги смекчавахме посланията си с милост.

Трябваше да се разправим с греха и в екипа ни. Един от музикантите беше видян да посещава порнографски кина след църковните служби. А един член на хвалението – бял мъж – се хвалеше: „Всеки черен, който се опита да изчисти стъклото на колата ми за пари ще получи юмрук в зъбите.“ Незабавно освободихме този човек.

Трябваше да се справим с измамите и заблудите в събранието ни. Един женен мъж ми каза, че вярва, че Господ ще му отнеме жената. Той ми каза, че Бог вече му е открил жената в нашата църква, за която щял да се ожени. Казах ясно на този човек, че подобни откровения не са от Бог.

Продължихме да проповядваме святост седмица след седмица. И с течение на времето се изплашиха много хора и си тръгнаха. Но Господ беше запазил един свят остатък за Себе Си, хора, които обичаха Словото Му. На всяка служба тези хора сядаха гладни като птици, а устата им беше широко отворена за храна. След това взимаха в къщи касетките с проповедите, за да ги слушат отново и отново. В тях видяхме дух на покаяние, желание за покорство и готовност да се съобразяват с Божието Слово.

Една богата двойка се обади в офиса ни и каза: „Моля, изпратете камион утре, както и няколко работника. Искаме да изхвърлим бара от дома си, както и телевизора.“

Когато хората започнаха да бъдат управлявани от силата на Божието Слово, се роди радост. Скоро службите ни бяха изпълнени с повече сълзи на покаяние. Изведнъж светилището се разтърси от виковете на победата, радостта и веселието. Имаше голяма радост, понеже започнахме да разбираме великата истина на Божието Слово.

За да поддържа радостта в Господ, Бог призова за още по-дълбока работа на Духа

Бог беше чул вика на израилтяните и им показа милост. Той беше обърнал плача им във веселие като им позволи да викат и да се радват. А сега ги призова да свикат ново събрание.

Ако Израел искаха да запазят радостта си, ако не искаха да я изгубят отново, Бог трябваше да дълбае малко по-дълбоко. Някои сфери от живота на хората все още не бяха съобразени със Словото Му. Въпреки това Бог беше позволил на всички да се радват за известно време, понеже искаше да знаят, че са в безопасност. Сега, по това време на радост и приемане, Той ги накара да се посветят на по-дълбоко отделяне от света.

Бог каза на онези радостни души: „Доволен съм от вас. Почитате Словото Ми, покайвате се от греха си, радвате се в милостта Ми и обещавате да Ми се покорите. Сега е време да действате според любовта Ми. Искам да се отделите изцяло от света, да се отделите изцяло от светското влияние, което се е промъкнало в сърцата и в домовете ви.“

Виждате ли, докато израилтяните бяха в робство, те свикнаха с езичниците, бавно започнаха да говорят и да се държат като тях. Израелските мъже се бяха оженили за езически жени, а израилтянките си бяха купили на езическите мъже със зестра. Израилтяните бяха позволили и на неосветени неща да станат част от поклонението в Божия дом.

Възлюбени, не можем да достигнем пълнотата в Христос, ако все повече не се отделяме от този свят. Ако не мислим все повече за небесните неща и по-малко като спасените хора, които ни заобикалят, скоро ще изгубим цялата радост от покаянието си.

Израел не искаше да изгуби великия дух на радостта. Така че се събраха отново, за да се покорят на Бог: „И израилевият род се отдели от всичките чужденци. И застанаха и изповядаха греховете си“ (Неемия 9:2). „Те... встъпиха в клетва и обрек да ходят по Божия закон... И се заклеха: Няма да даваме дъщерите си на народите на земята и няма да вземаме техните дъщери за синовете си!“ (10:29-30)

Остатъкът в Израел също бяха пренебрегнали и десятъка. Сега Бог искаше и това от тях. Може би се чудиш: „Бог наистина ли би задържал радостта Си от хората, ако не дават десятък?“ Препоръчвам ви да прочетете Малахия 3:8-10:

“Ще краде ли човек Бога? А вие Ме крадете. И казвате: В какво Те крадем? В десятъците и във възвишаемите приноси. Вие сте наистина проклетни, защото Ме крадете, вие, целият народ. Донесете всичките десятъци в съкровищницата... и опитайте Ме сега за това, казва ГОСПОД на Войнствата, дали няма да ви отворя небесните отвори и да ви излея благословение в изобилие!”

Бог казваше на Израел: „Не продължавайте да Ме крадете. Ако се покорите на заповедта Ми за десятъка, ще излея благословения, които няма да можете да поберете.“ Хората обещаха, „да донасяме... плодовете от всякакво дърво... защото левитите трябва да вземат десятъците по всичките градове, където обработваме земята.“ (Неемия 10:37)

Божие обещание да излее благословения от небето важи и за нас днес

Когато решим в сърцата си да се покорим на Божието Слово, да позволим на Духа Му да изобличи и умъртви всеки грях в живота ни, Самият Господ ни кара да се радваме. „Бог ги зарадва с голяма радост.“ (Неемия 12:43). Аз вярвам, че това благословение включва изобилна радост, дори и по време на изпитания. Господ отваря небето и ни потапя в „радостта на Исус“, с викове, радост и песни, без значение от нашите обстоятелства.

Неемия напомни на радващия се Израел за това как Бог се грижеше за предците им в пустинята. Господ беше изливал върху тях много милости. Учеше ги чрез Духа и ги води с облак и с огнен стълб. Свръхестествено ги снабди с манна и с вода. И не позволи на дрехите и обувките им да се изнасят по чудотворен начин (виж Неемия 9:19-21).

Как ти звучат този вид благословения? Множество милости, ясна посока, Божият Дух те учи, всичките ти физически и материални нужди са посрещнати – на мен ми звучи чудесно. И, всъщност, всички тези благословения важат и за нас днес. Господ в голямата Си милост е обещал да снабди хората Си с всичко.

Но ние все още можем да изберем да живеем в пустинята, както направи Израел. Неемия посочи, че предците им се бяха разбунтували срещу Господ и пренебрегваха закона Му: „Но станаха непокорни и се надигнаха против Теб, и захвърлиха Твоя закон зад гърба си... Но Ти ги търпя много години... но те не слушаха.“ (Неемия 9:26, 30)

Можете ли да си представите ужасната духовна смърт, която си навлякоха тези хора? 40 години от съботи без никаква радост и веселие. 40 години погребения, без дори да влязат в обещаната земя. Тези израилтяни бяха богати на благословения, имаха много вещи, не се нуждаеха от нищо, но бяха хладки в духа.

Това е картината на Йехова Ире – Бог, който вярно се грижи за народа Си, дори и когато те се закоравят за Словото Му. Израилтяните се бяха отегчили от Божиите неща. Те просто се пускаха по течението. В милостта Си Господ продължи да напътства ежедневните им работи и да се грижи за тях. Но онези хора никога нямаше да влязат в пълнотата Му. Има ли нещо чудно, че дрехите и обувките им не се износиха? Те просто не отиваха никъде.

Това е тъжното състояние и на много църкви днес. Бог може да се пресяга с милостта Си към някое събрание, да ги освобождава от дълговете им, да им дава напътствие за добри дела, да им дава пари за нова сграда. Но тази църква може да остане в духовната пустиня и да не отиде никъде. Те може да се радват на част от Божиите благословения, колкото да не умрат от жажда, но си остават слаби, изтощени, готови да умрат. И всичко това е, защото фокуса им все още е съсредоточен върху нещата от този свят. Те нямат дух, нямат живот.

Просто казано, само радостта в Господ ни дава истинска сила. Можем да говорим каквото си искаме за това, че сме ходили с Христос в продължение на 10-20 години. Можем да се фукаме с дрехата на праведността си. Но ако не позволяваме на Святия Дух да поддържа радостта ни в Господ в сърцата ни, ако не гладуваме непрестанно за Словото Му, значи губим от огъня си. И няма да сме готови за онова, което ще сполети света в последните дни.

Как да поддържаме радостта от Господ? Както я придобихме отначало: първо, обичаме, почитаме и гладуваме страшно много за Божието Слово. Второ, непрестанно ходим в покаяние. И трето, отделяме се от влиянието на света. Ето така някой човек или църква на Святия Дух поддържа „радостта на Исус“ - винаги се радва, пълна е с веселие.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2000 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Maintaining the Joy of the Lord](#) / [Да запазиш радостта от Господа](#)